

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

AOW 1987/41

Uitspraak

in het geding tussen H. L., te R., eiser, en het bestuur der Sociale Verzekeringsbank als rechtsopvolgster van de Raad van Arbeid te Breda, gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij brief van 14 januari 1987 is eiser, die is geboren op 5 november 1921, in kennis gesteld van de beslissing van de Raad van Arbeid te Breda (hierna: RvA) - voor zover hier van belang - luidende:

'Met verwijzing naar de kennisgeving van onze beslissing van 5 november 1986, waarbij aan u, onder nr. AO, Bd 94847/6, een pensioen en een toeslag krachtens de Algemene Ouderdomswet hebben toegekend, delen wij u nog het volgende mede.

Bij de toekenning van het hierboven genoemde pensioen en de toeslag hebben wij besloten de uitbetaling daarvan, conform de daartoe verstrekte richtlijnen, omstreeks de 24ste van elke maand te doen plaatsvinden.

Deze beslissing hebben wij genomen met inachtneming van het bepaalde in art. 19, eerste lid, van de Algemene Ouderdomswet.'

De Raad van Beroep te 's-Hertogenbosch heeft bij uitspraak van 16 juni 1987 het beroep dat eiser tegen de even weergegeven beslissing heeft ingesteld, ongegrond verklaard.

In een bij brief van 23 juli 1987 door de Nationale Ombudsman als tegen evenvermelde uitspraak gerichte beroepsschrift aan de Raad toegezonden schriftuur (met bijlagen) van 30 juni 1987 (bij de Nationale Ombudsman ingekomen op 13 juli 1987) zijn van de zijde van eiser grieven ontwikkeld tegen die uitspraak. Eiser heeft de gronden van het hoger beroep nader uiteengezet bij brief van 14 november 1987.

Ingevolge art. XXVII, tweede lid, van de Wet van 26 november 1987, Stb. 533, houdende samenvoeging van de Raden van Arbeid en de Sociale Verzekeringsbank tot een organisatie, worden na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet (1 april 1988) wettelijke procedures en rechtsgedingen waarbij een Raad van Arbeid is betrokken, voortgezet door of tegen de Sociale Verzekeringsbank.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 6 juli 1988. Aldaar is eiser niet verschenen en heeft gedaagde zich doen vertegenwoordigen door J. A., medewerker bij het distrectskantoor Breda van de Sociale Verzekeringsbank.

II. Motivering

Evenals in het geding in eerste aanleg heeft eiser, aan wie de RvA bij beslissing van 5 november 1986 met ingang van 1 november 1986 een ouderdomspensioen krachtens de Algemene Ouderdomswet (hierna: AOW), een toeslag, alsmede een vakantie-uitkering heeft toegekend, grieven ontwikkeld tegen de omstandigheid dat bedoeld pensioen (met toeslag) niet omstreeks de vijfde van de maand wordt uitbetaald, doch eerst - zoals in de bestreden beslissing is aangegeven - omstreeks de 24ste van elke maand. Hij stelt daarbij - onder meer - dat voor hem de recentelijk ingevoerde beleidsverandering ter zake van de uitbetaling van het pensioen neerkomt op een derving van drie weken pensioen.

De eerste rechter heeft - na eerst de vraag onder ogen te hebben gezien en bevestigend te hebben beantwoord of de onder I weergegeven beslissing een beslissing als bedoeld in art. 52 en 53 van de AOW is - zijn (verdere) overwegingen ten materiele zien leiden tot een ongegrondverklaring van het beroep.

Laatstbedoelde overwegingen luiden volgens de aangevallen uitspraak:

'In art. 19, eerste lid, van de AOW, is slechts bepaald dat de betaling in de regel maandelijks geschiedt. Nu in genoemde wet geen nadere bepalingen zijn opgenomen over de datum van uitbetaling moet worden geoordeeld dat verweerder bevoegd is de datum van uitbetaling zelf vast te stellen.

Verweerder nu heeft vanuit deze bevoegdheid vanaf 5 oktober 1986 als datum van uitbetaling van de door hem verstrekte ouderdomspensioenen betaaldag nummer 12 gehanteerd. Dit houdt in dat het pensioen omstreeks de 24ste van iedere maand wordt uitbetaald. Een en ander is geschied conform daartoe strekkende richtlijnen van 26 augustus 1986 van de Sociale Verzekeringsbank gericht aan alle Raden van Arbeid.

Voordien werd als datum van uitbetaling de verjaardag van een pensioengerechtigde aangehouden.

Bij de bestreden beslissing is conform even weergegeven betaalwijze gehandeld.

Die beslissing kan slechts worden aangetast indien gezegd zou moeten worden dat verweerder in redelijkheid niet tot zijn beslissing heeft kunnen geraken dan wel dat die beslissing anderszins in strijd is met enige algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De raad stelt zich op het standpunt dat de beslissing die toetsing kan doorstaan. In casu ontbreekt met name strijd met de rechtszekerheid omdat klager pas na de wijziging van de richtlijnen recht heeft gekregen op een ouderdomspensioen. Ook van de door klager gestelde rechtsongelijkheid is niet gebleken.

Wil er sprake zijn van rechtsongelijkheid dan moeten gelijke gevallen door verweerder ongelijk worden behandeld. Klagers geval dient dan te worden vergeleken met andere pensioengerechtigden die met ingang van dezelfde datum door verweerder in aanmerking zijn gebracht voor een ouderdomspensioen.

Gesteld noch gebleken is dat door verweerder ten aanzien van die vergelijkbare gevallen ongelijk heeft gehandeld. Aan het feit dat aan klagers tweelingbroer reeds omstreeks 5 november 1986 een ouderdomspensioen door een andere Raad van Arbeid betaalbaar is gesteld kan voorbij worden gegaan.'

De Raad sluit zich geheel aan bij de hier geciteerde overwegingen van de eerste rechter en maakt deze tot de zijne.

Noch in de omstandigheid dat voor eiser met het bereiken van de 65-jarige leeftijd op 5 november 1986 (art. 7 van de AOW) noch in het voorschrift van art. 16 van de AOW dat het pensioen ingaat op de eerste der maand als daarbedoeld, kan naar het oordeel van de Raad grond worden gevonden voor een andere conclusie dan dat de in art. 19, eerste lid, tweede volzin, van de AOW, bedoelde maandelijks uitbetaling van het pensioen betrekking heeft op het pensioen over de desbetreffende maand. Behoudens de in de woorden 'in de regel' van evengenoemde wetsbepaling vervatte - beperkte (zie de uitspraak van de Raad van 25 februari 1985, AWW 1984/7, RSV 1985/193) - mogelijkheid tot afwijking, verplicht de evenbedoelde wetsbepaling er slechts toe de betaling van het pensioen over een maand uiterlijk te doen plaatsvinden voor het verstrijken van de desbetreffende maand. Met de in de bestreden beslissing aangegeven uitbetaling omstreeks de 24ste van elke maand van het pensioen en de

toeslag over die maand blijft het uitvoeringsorgaan derhalve alleszins binnen de - in het algemeen geldende - termijn van art. 19, eerste lid, tweede volzin, van de AOW.

Wat de - naar eisers stelling - aan zijn tweelingbroer van de zijde van een andere Raad van Arbeid ten deel gevallen uitbetaling van het (eerste) pensioen omstreeks 5 november 1986 betreft, merkt de Raad nog op dat naar mededeling van gedaagdes vertegenwoordiger ter terechtzitting de beleidswijziging te dezen bij die andere Raad van Arbeid wat later is gerealiseerd. Zoals ook de eerste rechter heeft doen blijken, deed een Raad van Arbeid het gelijkheidsbeginsel niet in het gedrang komen wanneer hij - in het raam van een hem toekomende bevoegdheid - anders besliste dan een andere Raad van Arbeid in een zgn. gelijk geval. Elke Raad van Arbeid was immers een zelfstandig bestuursorgaan met een eigen verantwoordelijkheid.

Het vorenstaande brengt de Raad tot de volgende beslissing.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,
Recht doende in naam der Koningin!
Bevestigt de aangevallen uitspraak.

20 juli 1988